

SONDAN BAŞLIYORUZ

Chris Whitaker

Çeviri: Emre Ülgen Dal

domingo

SONDAN BAŞLIYORUZ

CHRIS WHITAKER

Özgün adı: We Begin at the End

© 2020 Chris Whitaker

Türkçe yayın hakları:

© 2022 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Sertifika No: 46105

Çeviri: Emre Ülgen Dal

Editörler: Algan Sezgintüredi, Edip Sönmez

Kapak tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 198 244 1

Baskı: Eylül 2022

Çınar Mat. Ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5 Bağcılar İstanbul

Tel: (0212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30

Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Kendi küçük kanun kaçığıma

Bir şey görürseniz elinizi kaldırın.
İzmarit kâğıdı olsun, kola kutusu olsun fark etmez.

Bir şey görürseniz elinizi kaldırın.

Gördüğünüz şeye dokunmayın.

Sadece elinizi kaldırın.

Kasaba halkı hazırды, aralarında yirmi adım bırakarak sıra halinde hareket edeceklerdi. Tam yüz adet göz yere bakıyordu ama yine de bir lanetliler koreografisi uyguluyormuşçasına, sırayı hiç bozmadan ilerlediler.

Arkalarında kasaba boşalmıştı. Onları bekleyen uzun, kusursuz yaz mevsiminin yankısı bu haberle boğulmuştu.

Aradıkları kişi Sissy Radley'di. Yedi yaşındaydı, sarı saçlıydı. Çoğunluk onu zaten tanıdığından Polis Şefi Dubois'nın fotoğraf dağıtmasına gerek yoktu.

Walk en uç tarafı tuttu. On beş yaşındaydı, korkusuzdu ama her adımda dizleri titriyordu.

Ormanlık araziye polis gözetiminde, el fenerleri eşliğinde bir ordu gibi yürüdüler. Ağaçların ardında okyanus vardı, çok aşağılardaydı ama küçük kız yüzme bilmiyordu.

Walk'un yanında Martha May vardı. Üç aydır çıkıyorlardı, henüz öpüşmenin ötesine geçmemişlerdi. Babası Little Brook Episkopal kilisesinin papazıydı.

Martha May göz ucuyla Walk'a baktı. "Hâlâ polis olmak istiyor musun?"

Walk gözlerini Dubois'ya dikti. Adamın başı yere eğilmişti, omuzlarında son umudu taşıyordu.

"Star'ı gördüm," dedi Martha. "En önde babasıyla birlikteydi. Ağlıyordu."

Star Radley, kayıp kızın ablasıydı. Martha'nın da en yakın arkadaşı. Sıkı bir gruptular. Sadece biri eksikti.

"Vincent nerede?" diye sordu Martha.

"Diğer tarafta olabilir."

Walk ile Vincent kardeş gibiydi. Dokuz yaşındayken avuç içlerini bıçakla kesip ellerini birbirine yapıştırmış ve karşılıklı sadakat yemini etmişlerdi.

Walk ile Martha daha fazla konuşmadılar, gözleri hep yerdeydi. Sunset Yolu'nu geçtiler, dilek ağacını geçtiler. Chuck Taylors ayakkabılar* yaprakları aralıyordu. Walk iyice odaklanmıştı ancak yine de neredeyse kaçırıyordu.

Kaliforniya sahilinde dokuz yüz kilometrelik Cabrillo Eyalet Otoyolu'na on adım kala, bir anda durdu, sonra başını kaldırdı ve sıranın onsuz ilerleyişini izledi.

Yere çömeldi.

Ayakkabı küçüktü. Kırmızı ve beyaz deridendi. Altın renginde tokası vardı.

Otoyolda ilerleyen bir araba yaklaşırken yavaşladı, farlarının ışıkları Walk'u bulana kadar virajı taradı.

Ve sonra Walk onu gördü.

Derin bir nefes aldı, elini kaldırdı.

---

* Converse ayakkabıların bir modeli. (e.n.)

BİRİNCİ BÖLÜM

•

Kanun Kaçağı

1

Walk, heyecanlı bir kalabalığın en ucunda duruyordu; bu insanların kimini doğduğundan beri tanıyor, kiminin doğduğu günü biliyordu.

Yanık tenleri, gülen yüzleri ve kameralarıyla tatilciler de oradaydı; suyun ahşaptan daha fazlasını yıprattığından habersizdiler.

Yerel basın, ekipmanını kurmuştu. KCNC'den bir muhabir, "Bir açıklama alabilir miyiz, Şef Walker?" diye sordu.

Walk gülümsedi, ellerini ceplerinin derinliklerine gömdü. Kalabalığın arasından nasıl geçebileceğine baktığı sırada insanlardan korku dolu sesler yükseldi.

Çatı çöküp aşağıdaki suya düşerken bölük pörçük bir gürültü koptu. Evin temeli parça parça, kaba, iskelet gibi yatıyordu; sanki burası bir zamanlar bir ailenin yuvası değildi, bir binadan başka bir şey olmamıştı. Walk kendini bildi bileli burası Fairlaw'nların eviydi; Walk çocukken bu ev okyanustan yarım dönüm içerideydi. Bir yıl önce kapatılan uçurum aşınıyordu, California Wild'dan birileri arada sırada gelip ölçüm yapıyor, tahminlerde bulunuyorlardı.

Kameralar hareketlendi, yersiz bir heyecan ortamı sardı; kayraklar dökülmeye başlamış, ön veranda havada asılı kalmıştı. Bayrak direği eğilip bayrak rüzgârda sallanırken kasap Milton bir dizinin üzerine çöküp hayatının fotoğrafını çekti.

Tallowların küçük oğlu yıkılan eve biraz fazla yaklaştı. Annesi yakasından tutup öyle sert çekti ki oğlan poposunun üzerine oturdu.

Arkalarında güneş, bina ile battı; suyun üzeri turuncu, mor ve adı olmayan tonlarla kesik kesik olmuştu. Muhabir haberini tamamlamış, tarihin –kitaplarda yer almayacak kadar ufacık bir parçasının– yok oluşuna tanıklık etmişti.

Walk etrafına bakındı ve duygusuz bir ifadeyle olan biteni izleyen Dickie Darke’ı gördü. Dev gibi görünüyordu, boyu neredeyse iki ondu. Emlakçılık yapıyordu, Cape Haven’da birçok evi, Cabrillo’da on dolar ve bir parça erdem karşılığı günah işleyebileceğiniz türden bir gece kulübü vardı.

Bir saat daha durdular; Veranda en sonunda pes edip çökerken Walk’un bacakları artık iyice yorulmuştu. Seyirciler alkışlamamak için kendilerini zor tuttular, sonra arkalarını dönüp plajdaki barbekülerine, biralarına ve Walk’un akşam devriyesini aydınlatan ateş çukurlarına geri döndüler. Kalabalık kaldırım boyunca ilerledi; gri kaldırım taşları sıvasız döşenmişti ama hâlâ sağlamdı. Arkasında dilek ağacı vardı; büyük bir meşe ağacıydı bu, o kadar genişti ki dallarını tahta çubuklar tutuyordu. Eski Cape Haven tamamen yok olmamak için elinden geleni yapıyordu.

Walk bir keresinde o ağaca Vincent King’le birlikte tırmanmıştı. O kadar uzun zaman önceydi ki bu, neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi. Titreyen elini silahının üzerine koydu, diğer eli kemerindeydi. Kravat takmıştı, yakaları sertti, ayakkabıları parlıyordu. Kimisi onun burayı benimseyişini takdire şayan, kimisi acıklı buluyordu. Walker limanı asla terk etmeyen bir geminin kaptanıydı.

Uzakta kızı gördü. Kardeşinin elini tutmuş, kalabalığa karşı ilerliyordu. Çocuk, ablasının hızına ayak uydurmaya uğraşıyordu.

Duchess ve Robin Radley.

Çocukları yarı yolda karşıladı çünkü ne olduğunu tahmin edecek kadar çocukları taniyordu.

Oğlan beş yaşındaydı ve sessizce ağlıyordu. Kız daha yeni on üçüne basmıştı ve asla ağlamazdı.

“Anneniz,” dedi Walk. Soru değildi bu, trajik bir gerçeğin ifadesiydi. Kız başıyla onaylamadı bile; sadece geri dönüp Walk’u yönlendirdi.

Alacakaranlığın indiği sokaklarda, çitlerin ve renkli ışıkların sessizliğinde ilerlediler. Ay, otuz yıldır yaptığı gibi hem yol göstererek hem de dalga geçer gibi yükseldi. Cam ve çelikten yapılmış büyük evlerin yanından geçtiler, korkunç ve güzel denilebilecek bir manzaraydı.

Walk'un hâlâ ailesinin eski evinde oturduğu Genesee'ye indiler. Oradan Ivy Ranch Yolu'na çıktılar, Radleylerin evi görünmüştü. Sökük panjurlar, ters dönmüş bir bisiklet, yanında duran bir tekerlek; Cape Haven'da mükemmelin bir alt tonu simsiyahtı.

Walk çocukların önüne geçip patikadan yokuş yukarı koştu. İçeride ışıklar yanmıyordu, sadece televizyonun titrek aydınlığı vardı. Arkasına baktığında Robin'in hâlâ ağladığını, Duchess'ınsa sert, acımasız bir ifadeyle ileriye doğru baktığını gördü.

Star'ı kanepede buldu; yanında bir içki şişesi duruyordu, bu sefer hap yoktu. Bir ayağında ayakkabı vardı, diğeri çıplaktı. Ayak parmakları küçüktü ve ojeliydi.

"Star." Walk yere diz çöküp Star'ın yanağına hafifçe vurdu. "Star, uyan hadi artık." Çocuklar kapıda durduğu için sakin bir sesle konuşuyordu; küçük oğlan bedeninde hiç kemik kalmamışçasına ablasına dayanmış, Duchess ise bir koluyla onu sarmıştı.

Kıza 911'i aramasını söyledi.

"Aradım zaten."

Walk başparmağıyla Star'ın göz kapaklarını kaldırdı ama tek görebildiği beyazlıktı.

"İyi olacak mı?" Oğlanın sesiydi bu.

Walk siren seslerini duymayı umarak çocuklara doğru baktı, ateş rengine bürünmüş gökyüzüne doğrudan bakamayıp gözlerini kıstı.

"Dışarı çıkıp gelip gelmediklerine bakabilir misiniz?"

Duchess Walk'un ne yapmaya çalıştığını anladı ve oğlanı dışarı çıkardı.

Çok geçmeden Star sarsıldı, sonra biraz kustu ve sanki Tanrı ya da Ölüm ruhunu ele geçirmiş ve onu özgür bırakıyormuşçasına titremeye başladı. Walk ona zaman tanımış, geçer diye düşünmüştü, Sissy Radley ve Vincent King'in üzerinden otuz yıl geçmişti ama Star hâlâ geveliyor, ebedicilikten, geçmişle bugünün çarpışmasından, geleceği büken kuvvetten, asla düzeltilemeyeceğinden bahsediyordu.

Duchess annesiyle ambulansa gidecekti. Robin'i Walk getirirdi.

Sağlık görevlisi annesiyle uğraşırken Duchess izledi. Adam ona gülümsemeye çalışmadı ve Duchess bunun için minnet duydu. Adamın saçları seyrelmişti, ter içindeydi; belki de ölmeye bu kadar kararlı olanları kurtarmaktan yorulmuştu.

Bir süre daha evin önünde kaldılar. Radleylerin kapısı Walk'a açıldı, o da hep yanlarındaydı. Şimdi bir elini Robin'in omzuna koymuştu.

Robin'in buna; bir yetişkinin onu rahatlatmasına, güvende olduğu algısına ihtiyacı vardı.

Caddenin karşısında perdeler oynadı, artlarındaki gölgeler çoktan sessiz yargılarına varmıştı. Derken Duchess, yolun sonunda okulundan çocukların kıpkırmızı suratlarla hızla pedal çevirerek onlara doğru geldiklerini gördü. İmar planlarının sıklıkla manşetlere çıktığı bir kasabada, haberler çok hızlı yayılırdı.

İki oğlan, polis aracının yanında durup bisikletlerini yere bıraktılar. Daha uzun olanın ter içindeki saçı kafasına yapışmış, nefes nefese, ağır adımlarla ambulansa yaklaştı.

“Öldü mü?”

Duchess çenesini havaya kaldırdı, sonra da gözlerini çocuğun üzerine dikip ayırmadan ona baktı. “Siktir git.”

Kapı kapanırken motor gürlledi. Füme camlar dış dünyayı matlaştırdı.

Arabalar tepeden inene kadar yılan gibi virajlarda kıvrıldılar. Pasifik Okyanusu arkalarında kalmıştı, suyun yüzeyini kırıp çıkan kayalar, boğulmuş insanların kafalarına benziyordu.

Duchess yaşadığı sokağı gözden kaybolana, iki yandaki ağaçlar uzanıp Pensacola'da buluşana kadar izledi. Ağaçların ellere benzeyen dalları, kız ve kardeşi için dua edercesine birbirine bağlanmıştı ve doğumlarından çok önce cereyan etmiş bir trajediyi anlatıyorlardı.

Gece, tıpkı diğer geceler gibi geldi; her biri Duchess'ı öylesine yutardı ki bir daha asla diğer çocukların gördüğü gibi bir gün görmeyeceğini bilirdi. Hastane Vancour Hill'di; Duchess burayı gayet iyi biliyordu. Annesini içeri aldıklarında, ışığı yukarı yansıtan cilalı zeminin üzerinde durdu. Walk Robin'i içeri getirirken gözü kapıdaydı. Onlara doğru yürüyüp kardeşinin elini tuttu, ikinci kata çıkmak için asansörün önüne gittiler. Ailelerin bekleme odasında ışıklar kısıktı, Duchess iki sandalyeyi itip birleştirdi. Karşıda bir malzeme odası vardı, oradan yumuşak battaniyeler aldı ve sandalyelerden bir yatak yaptı. Robin tuhaf bir şekilde duruyordu, yorgunluktan vücudu aşağı çekiyor gibiydi, gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu.

“Çişin geldi mi?”

Oğlan başıyla evetledi.

Duchess, Robin'i tuvalete götürdü, birkaç dakika bekledi ve sonra ellerini iyice yıkadığından emin oldu. Bir yerden bir diş macunu buldu,

parmağına sıkıp Robin'in diş ve diş etlerine sürdü. Robin ağzındakileri tükürdü, Duchess kardeşinin ağzını sildi.

Duchess, Robin'in ayakbabilanını çıkarıp sandalyelerin kolçaklarının üzerinden tırmanmasına yardım etti. Robin, küçük bir hayvan gibi yuvasına yerleşti, Duchess üzerini örttü.

Robin'in gözleri dışarıya takıldı. "Beni bırakma."

"Asla."

"Annem iyi olacak mı?"

"Evet."

Duchess televizyonu kapattı, oda karardı. Acil ışıkları ortamı kırmızıya bürüdü, yeterince yumuşak bir ışığı bu, Duchess kapıya varana kadar Robin uyumuştı.

Duchess arkasını kapıya dönüp parlak hastane ışığının altında durdu. İçeriye hiç kimseyi sokmayacaktı, üçüncü katta da bir bekleme odası vardı. Bir saat geçti, Walk yeniden ortaya çıktı, bir nedeni varmışçasına esnedi. Duchess Walk'un günlerini nasıl geçirdiğini biliyordu; Cabrillo Otoyolu üzerinde, Cape Haven'dan ötelere mükemmel manzaralı kilometreler boyunca polis arabasını sürerdi. Gözünüzü açıp kapadığınız her an gördüğünüz manzara cennetten kopmuşçasına olduğundan insanlar ülkenin dört bir yanından kasabalarına akıyor, buradan evler alıyor ve sonra o evleri her yıl on ay boyunca boş bırakıyorlardı.

"Uyudu mu?"

Duchess başıyla onayladı.

"Gidip annene baktım, iyi olacak."

Duchess yine onayladı.

"Gidip kendine bir şeyler alabilirsin, kola falan, ileride şeyin yanında bir makine var—"

"Biliyorum."

Duchess odaya bir bakış attı ve kardeşinin mışıl mışıl uyuduğunu gördü; çocuk bu saatten sonra onu sarsıp uyandıranı kadar kıpırdamazdı.

Walk bir dolar uzattı, Duchess istemeden parayı aldı.

Koridorlar boyunca yürüdü, kolayı aldı ama içmedi. Uyandıığında Robin'e vermek için saklayacaktı. Hastane odalarının içine baktı, doğum, gözyaşı ve hayatın seslerini dinledi. Bedenleri kabuğa dönüşmüş insanlar gördü; içleri o kadar boşalmıştı ki iyileşmeleri mümkün değildi. Polisler, kolları dövmelemlerle, yüzleri kanla kaplı kötü adamları kollarından tutmuş, götürüyordu. Sarhoşların kokusunu duydu; bir de çamaşır suyu, kusmuk ve bok kokusunu...

Bir hemşirenin yanından geçti. Kadın ona gülümsedi çünkü çoğu hemşire onu daha önce de burada görmüştü; bahtına şanssız el gelen çocuklardan biriydi o sadece.

Döndüğünde Walk'un kapının önüne iki sandalye çektiğini gördü. Kardeşini kontrol ettikten sonra Walk'un yanına oturdu.

Walk bir çiklet uzattı, Duchess başını sallayarak reddetti.

Walk'un bir konuşma yapmak istediğinin farkındaydı Duchess; yok annen değişecek, yok bu uzun bir yol, her şey farklı olacak, falan filan.

"Aramadın."

Walk kıza baktı.

"Aile ve Sosyal Hizmetler'i. Aramadın."

"Aramalıyım." Walk bunu hüzünlü bir ifadeyle söyledi, sanki onu ya da polis rozetini hayal kırıklığına uğratiyordu. Duchess, hangisi olduğunu bilemedi.

"Ama aramayacaksınız."

"Aramayacağım."

Walk'un taba rengi gömleğinin düğmelerini zorlayan büyüklükte bir karnı vardı. Hoşgörülü ebeveynlerin asla hayır demediği türden bir çocuğun tombul, kırmızı yanaklarına sahipti. Ve yüzü o kadar temiz, o kadar açıktı ki Duchess onun hayatında tek bir sır bile sakladığını hayal edemiyordu. Star onun yüzde yüz iyi bir insan olduğunu söylerdi, sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi.

"Biraz uyuman lazım."

Yıldızlar ilk ışığın karşısında eğilene, ay gökyüzündeki yerini unutana ve yeni güne bir leke gibi tutunana kadar orada oturdular. Karşıda bir pencere vardı. Duchess pencereye gidip başını cama dayadı, ağaçlara ve kaybolan vahşi doğaya baktı. Kuş cıvıltıları duydu. Daha uzaklara bakınca suyu gördü, trol tekneleri dalgalar arasında geziniyordu.

Walk boğazını temizledi. "Annenin yanında... bir adam var mıydı?"

"Hep bir adam var. Şu dünyada ne zaman boktan bir şey olsa hep bir adam var."

"Darke mıydı?"

Duchess yüz ifadesini hiç bozmadı.

"Bana söyleyemez misin?" diye sordu Walk.

"Ben kanun kaçağıyım."

"Doğru."

Duchess saçına kurdele takar ve sürekli onunla oynardı. Çok zayıf, çok soluk tenli ve çok güzeldi; tıpkı annesi gibiydi.

“Biraz önce şu ilerdeki odada bir bebek doğdu.” Walk konuyu değiştirmek istiyordu.

“İsmi ne koydular?”

“Bilmiyorum.”

“Elli dolara bahse girerim Duchess değildir.”

Walk nazikçe güldü. “Az rastlanan egzotik bir isim. Aslında Emily olacaktın, biliyor musun?”

“Fırtına dediğin şiddetli olmalıdır.”

“Aynen.”

“O şiiri hâlâ Robin’e okuyor.” Duchess oturdu, bacak bacak üzerine attı, kaslarını ovuşturdu. Spor ayakkabısı ayağına bol geliyordu ve yıpranmıştı. “Bu benim fırtınam mı, Walk?”

Walk kahvesinden bir yudum aldı; cevaplama imkânsız bir sorunun yanıtını arar gibiydi. “Ben Duchess ismini seviyorum.”

“Bir süre sen dene o zaman. Erkek olsaydım Sue olabilirdim.” Duchess başını geriye yasladı ve tavanda yanıp sönen şeritleri seyretti. “Ölmek istiyor.”

“Hayır, istemiyor. Öyle düşünmemelisin.”

“Karar veremiyorum; intihar etmek bir insanın yapabileceği en bencil davranış mı, yoksa en özverilisi mi?”

Saat altı olduğunda bir hemşire Duchess’ı annesinin yanına götürdü.

Star yatıyordu. Bir zamanlar olduğu kişinin gölgesi gibiydi, bir anne bile değildi sanki.

“Cape Haven düşesi gelmiş.” Star gülümsüyordu ama zayıf bir gülümsemeydi bu. “İyiyim ben.”

Duchess onu izledi, sonra Star ağlamaya başladı. Duchess yaklaştı, yanağını annesinin göğsüne dayadı ve kalbinin nasıl hâlâ atabildiğini merak etti.

Şafak sökerken hastane yatağında birlikte uzandılar. Taze bir gün başlıyordu ama umut ışığı yoktu çünkü Duchess verilecek sözlerin yalan olduğunu biliyordu.

“Seni seviyorum. Özür dilerim.”

Duchess’ın söyleyebileceği çok şey vardı ama o anda tek aklına gelen, “Ben de seni seviyorum. Üzgün olduğunu biliyorum,” oldu.